

i mange Tilfælde vil medføre, at man senere undgaar vidtløftige Undersøgelser og Korrespondance vedrørende saadanne Forhold. Heroverfor er det anført, at en Paategning paa Arbejdskortet om Grunden til et Arbejdes Ophør ikke altid kan forventes at give objektivi Udtryk for, hvad der er passeret. Ofte vil Paategningen blive givet efter en Uoverensstemmelse, f. Eks. mellem en Arbejder og en Funktionær i vedkommende Virksomhed, og i saa Fald vil Paategningen ofte blive affattet til Skade for Arbejderen. Under Henvi sning hertil er det gjort gældende, at det i det hele maa anses for urimeligt at give Arbejdsgiveren en Fortrinsstilling i bevis mæssig Henseende i dette Forhold, og at en Paategning paa Arbejdskortet om Ophørsgrunden meget let kan medføre flere Tvistigheder, end om saadan Paategning ikke gives.

Udvalget mener *ikke* at burde stille Forslag om, at Arbejdskortet skal indeholde Oplysning om Grunden til Arbejdets Ophør.

Den Ordning, Udvalget foreslaar i det udarbejdede Forslag til en ny § 4 A i Arbejdsløshedsloven, gaar herefter i store Træk ud paa, at alle Personer over 18 Aar, som udfører lønnet Arbejde i andres Tjeneste — med visse Undtagelser — skal være forsynet med et Arbejdskort, der udstedes af Arbejdsløshedskassen for de arbejdsløshedsforsikrede, af det offentlige Arbejdsanvisningskontor eller, hvor et saadant Kontor eller en Filial deraf ikke findes, af vedkommende kommunale Beskæftigelsesudvalg for de ikke-forsikrede, at Arbejdskortet skal afleveres til Arbejdsgiveren ved Arbejdets Tiltrædelse og af denne paategnes med Datoen for Arbejdets Begyndelse, at Arbejdsgiveren ved Arbejdets Ophør skal paategne det med Datoen herfor og med Oplysning om den ydede Løn — dog ikke udover 6 Maaneder — og afgive det til Arbejderen, som det paahviler at aflevere det til den Myndighed, der har udstedt det, eller til det offentlige Organ, hvortil han retter Henvendelse om Understøttelse, og at der da skal udstedes et nyt Arbejdskort til vedkommende som Legitimation for, at han er uden Arbejde. Med Hensyn til Ordningens nærmere Indhold skal man henvise til de specielle Bemærkninger til § 4 A.

II. Understøttelse til Sæsonarbejdere.

Ifølge Arbejdsløshedslovens § 16, Stk. 8, skal det for Kasser, der i større Omfang tæller Sæsonarbejdere blandt de nydende Medlemmer, af Arbejds- og Socialministeren — efter forud indhentet Erklæring fra

Arbejdsnævnet — fastsættes, enten at Understøttelse ikke skal kunne ydes Kassens Medlemmer eller de paagældende Sæsonarbejdere paa saadanne nærmere angivne Tider af Aaret, hvor der sædvanligvis indtræder Ledighed, eller at Understøttelse først skal kunne ydes, naar Arbejdsløshedens Varighed har strakt sig over et længere Antal Dage end 6. Efter samme Fremgangsmaade skal det for Kasser, hvor Forholdene i Faget bevirker hyppigere, kortvarige Arbejdsperioder, kunne bestemmes, at Ventetiden helt eller delvis bortfalder. Denne Bestemmelse har været gældende siden Arbejdsløshedsloven af 1907, i sin nuværende Form dog først fra 1914. Medens det indtil 1932 var fastsat, at Karenstiden i Perioden udenfor Sæsonen skulde overstige 15 Dage, blev det Dageantal, der skal overstiges, ved Loven af 23. Juni 1932 nedsat til 6.

Begrundelsen for denne Ændring var, at Sæsonarbejdernes Forhold efterhaanden ikke adskilte sig saa meget fra de andre Arbejderes. Dels findes der i mange Fag ikke mere en saa udpræget Sæson som tidligere, dels ligger Sæsonarbejdernes Løn nu ikke mere saa højt over Lønnen i de øvrige Fag, at man paa Grundlag heraf med Billighed kan kræve, at Sæsonarbejderne selv skal bære en saa meget større Del af deres Arbejdsløshed.

Lovforslaget fik eenstemmig Tilslutning paa Rigsdagen.

Beføjelsen til helt at standse for Understøttelse i den Periode af Aaret, hvor der sædvanligvis indtræder Ledighed, er ikke benyttet. I de faa Kasser, der falder ind under Begrebet „Sæsonkasser“, har man nøjedes med — som Regel for Halvaaret 1. Oktober til 31. Marts — blot at sætte Karensdagene til mere end 6 Dage, i enkelte Kasser saaledes, at det større Antal Karensdage kun udkræves ved den først indtrædende, men ikke ved senere indtrædende Arbejdsløshed inden for en given Periode.

Begrundelsen for, at Arbejdsløshedslovgivningen stadig har indeholdt en Begrænsning i Adgangen til Understøttelse for Sæsonarbejdere, er, at disse Arbejdere i en Del af Aaret regelmæssigt har en god Fortjeneste, medens de maa gaa ledige i den øvrige Tid. Naar Arbejderne inden for et Omraade paa Forhaand ved, at deres Forhold stiller sig saaledes, bør de indrette sig derefter, saaledes at de ikke tærer paa Forsikringen i den Tid, hvor de paa Forhaand ved, at de er ledige. Særregler for Understøttelsen til Sæsonarbejdere forud-